

veljniku; zatorej vlada le po imenu, pravi vladar je Anglež.

Zanzibar je zelo važno kupčijsko mesto. Odprto pristanišče varuje otok grozečih viharjev kakor pravcat morski zid. Tudi obrežje samo je zelo ugodno ladijam, tako da lahko dojdejo ladije ob katerem že koli času prav do suhe zemlje. Tu je pravo sredotočje vse trgovine med Bombayem in med srednjo Afriko, tu se zamenjavajo pridelki dveh zemljá, Azije in Afrike; ni čuda torej, da so Angleži z odprtimi rokami sprejeli ponudbo lahkomišelnih Nemcev, ki so jim ponudili Zanzibar za skaloviti pusti otok Helgoland.

Otok je zelo rodovit; rasto in uspevajo kokosove palme, kava in razne rastline za dišave.

Pa vrnimo se k mestu in oglejmo si je nekoliko natančneje! Prvo, kar tujca zbode v oči, je sultanova palača in njena bližina. Do palače se pride mimo velikega carinskega poslopja. Starega sultana palača je velikansko poslopje, ki je okrašeno z lepimi villami. Na vratih hiš vidiš krasne arabske rezbarije; ville stojé na visokih železnih stebrih. Na doprskih zidih hiš so arabski napisi. Nekdaj je morala biti ta palača res krasna stavba, sedaj ni drugega kakor razvalina. Stebri so poškodovani, lepe ville podrté, stekla v oknih pobita in tu in tam manjka že prvotne stene in zidú. Palačo so sicer že začeli popravljati, namerjali so ji prizidati nov svetilnik,

pa zapričeto delo počiva, sultan namreč nima denarja.

Pred palačo štrlé nakvišku slednji ostanki usodnega svetilnika; vse drugo je uničilo streljanje angleških topov.

Velikanska je podrtina harema poleg sultanovega poslopja. Tu se pač ne dá več določiti niti velikost, niti prvotna oblika nekdanje hiše. Le kosi prekrasnih stebrov, marmornatih plošč, zlomljeni dragoceni beneški lustri, — vse to opazovavcu nemo govori o razkošni bogatiji in krasoti sedaj v prah razdrte hiše.

Ostavimo to grobje, ki živo govori o angleškem vandalizmu, in oglejmo si nekoliko novo sultanovo palačo.

Novo poslopje je zidano brez vkusa, brez okrasja, — ter je navadna, preprosta dvonadstropna hiša. Na levi strani je dolg zid, ki seza prav do morskega zaliva; skozi ta zid držé vrata k elektrarni sultanove hiše. Prav blizu obrežja je kletka za sultanovega leva. To vam je mlada, krotka žival. Vsakdo, kdor pride k njemu, se lahko poigra ž njim, kakor bi igral doma z ljubeznivo mačico. Todo, tako je namreč levu ime, se vleže na hrbet ter pomoli pri vratih mogočne šape venkaj, hoté ž njimi uloviti to ali ono stvar. Lahko ga ljubko božaš, ne stori nikomur nič žalega.

Na desni strani sultanove palače je velika obzidana kapnica, ki je zelo podobna nekaki ladiji. V njo se steka deževnica, zakaj vode primanjkuje v Zanzibaru.

(Dalje.)

Književnost.

Slovenska književnost.

Slovensko-amerikanski koledar za l. 1899. Izdalo in založilo uredništvo „Glas Naroda“. Peti letnik. Cena 25 centov ali 50 kr. a. v. New York. 8°. Str. 94. — Ta ameriški koledar ima letos zaradi drobnega tiska prav bogato vsebino: opisuje vladiko Mraka, pok. duh. Hodnika, gosp. J. Čebula, Slovence na polotoku Calumetu, pomen ameriških velikih jezer; potem ponuja povesti, spominja se našega cesarja, cesarice, ameriško-španske vojne in podaja

še nekaj drobiža za smeh. Ta letnik ima obilo dobro prirejenih slik, toda obžalovati treba, da so tiskane (kakor ves koledar) tako blede! Kako lične bi bile, ko bi se bilo tiskalo pravilno. Torej ne varčevati s tiskovno barvo! Slike treba na tiskovnem stroju skrbno in umno prirediti. Upamo, da bo v 6. letniku bolje.

Slovenska knjižnica 62—63. zv. „Marica.“ Spisal Ljuba Babić Gjalski. Poslovenil Vinko Vinič. 8°. Str. 139. Cena 36 kr. — Ta povest je zelo zanimiva. Marica, hčerka plemenitaša Ladanića, je